

Василь РУДИЙ
(Вінничина)

ПІДВОДНА ЧАСТИНА АЙСБЕРГА, АБО БІЛІ ПЛЯМИ В ДОСЛІДЖЕННІ НАРОДОВБИВСТВА

Питання організації та здійснення голодомору 1932-1933 років (як і двох інших) в Україні комуністичною владою вже настільки глибоко вивчене науковцями і дослідниками, що тут важко вставити нове слово – ніша заповнена вщерть. Здавалося б, названі й причини цієї найжахливішої трагедії віку – комуністична тоталітарна система, і організатори та виконавці – сталінська кліка. Але це тільки вершина айсберга, видна всім і здалеку. Чомусь досі ніхто з дослідників не став чи не захотів докопуватися до фундаментальної причини, на якій ґрунтуються уже названі, які, фактично, також є наслідками. Тож я спробую заповнити цю прогалину.

1 лютого 1848 року Карл Маркс спільно із своїм сподвижником Енгельсом видали Маніфест комуністичної партії. На той час прямиий нащадок рабинів Маркс був не тільки членом «Союзу комуністів», а й входив у таємну секту «Церква сатани», яка сповідувала принципи таємного товариства Баварських Ілюмінатів, створеного юдеєм-єзуїтом Адамом Вайсхаутом 1 травня 1776 року з метою повсюдного запровадження нової релігії – культу Люципера. Ось саме диявольські принципи цього товариства і увійшли повністю до Маніфесту Маркса і Енгельса. Не буду перераховувати ці принципи, що проголошували знищення організованого уряду, приватної власності, сім'ї, релігії. Зупинимось лише на одному з них, який відповідає темі нашого дослідження. В ньому йдеться про те, що селянство - це реакційний дрібнобуржуазний клас, який є головним гальмом на шляху здійснення всесвітньої комуністичної революції і побудови комунізму, тож його треба знищити до ноги.

Ось вона – підводна частина айсберга.

Як відомо, цей сатанинський витвір основоположників марксизму ліг наріжним каменем в ленінську теорію соціалістичної революції, яку вождь пролетаріату здійснив на практиці в жовтні 1917 року. І вже тоді, в ході збройного закріплення завоювань революції, більшовицькою партією було взято курс на поступове винищення селянства, зокрема, українського, як найбільш працюючого і волелюбного, яке ніколи не сповідувало рабської покірності і поклоніння властві імущим, що було притаманне селянству російському. Це проявилось і в ході прямої агресії комуністичної Росії, коли тільки на Південно-Західний фронт було кинуто 14 більшовицьких армій, і під час масового розбою, чинимого присланими з Москви і великих промислових міст продзагонами, і в процесі розкладницької діяльності червоних агітаторів, посланих в Україну головнокомандувачем Червоної армії Троцьким (Бронштейном), і при здійсненні «умиротворницьких» акцій в рамках «червоного терору» – створення «Інституту заручників» та комнезамів з їхніми шпигунськими функціями, роззброєння повстансько-селянських загонів внаслідок облудної амністії з подальшими репресивними заходами проти повстанців, введення так званої Нової економічної політики з наступним виявленням і переслідуванням успішних «НЕПівців» тощо.

Таким чином, розпочате одразу ж після узурпації влади більшовиками тотальне переслідування українського селянства вилилося врешті-решт в голодомор 1932-1933 років, порівняно з яким голод 1921-1923 років був лише генеральною репетицією останнього.

Про що ще не хочуть, чи, може, не ризикують говорити дослідники?

Про те, що організаторами масового вигублення селянства були зовсім не українці і навіть не росіяни. Згадайте: в першому уряді Радянської Росії (20 комісарів), очолюваного неслов'янином Бланком-Ульяновим-Леніним, не було жодного українця чи росіянина, в керівництві репресивними органами – та ж сама картина, в наступних союзному і українському урядах та в партійних органах представників автохтонного слов'янського населення нараховувалося ледве 15 відсотків, та й ті були перевертнями або належали до числа так званих декласованих елементів – убивць, злодіїв, грабіжників, гвалтівників, інших аморальних збоченців, винесених з тюрем на поверхню політичних подій більшовицькою революцією. Вони під егідою чужинської влади, запопадливо виконуючи її вказівки і навіть намагаючись удосконалити їх, й організували голодомори на місцях, здійснювали керівництво ударними бригадами, створеними із сільських покидьків, – п'яниць, ледарів і дармоїдів.

В цьому аспекті хочу звернути увагу ще на один важливий нюанс. Характерно, що в селах та містечках, де компактно проживали євреї, жоден з них не помер від голоду, в той час як українці, що жили поряд, вмирали десятками і сотнями. На це звернули мою увагу, як дослідника, численні свідки-старожили з сіл-колишніх містечок Красного (Тиврівський район), Копайгорода (Барський), Мурафи (Шаргородський), Вороновиці (Вінницький), Шпикова (Тульчинський). Причому, не відчували продовольчих труднощів не лише ремісники (кравці, шевці, пекарі, скорняки тощо) чи торгівці, а й колгоспники із створених тоді чисто єврейських колгоспів. Наприклад, з колгоспу «Дер Штерн», організованого в с. Красному, партійні можновладці не вимагали виконання додаткових планів хлібопоставок, залишили всі фуражні та насінневі фонди, а у єврейських родин не тільки не вимітали з комор останньої зернини чи квасоліни, а й постачали їх додатковими продуктами. І в той же час в одному лише невеликому Тиврівському районі на «чорну дошку» було занесено шість сіл з українським населенням, яке прирекли на вимирання. В цьому ж районі «залізна більшовичка» суддя Мара Янкелівна Паперман за один лише голодний рік розглянула справи більш ніж на 400 «злісних розкрадачів колгоспного добра» і за так званим «законом про п'ять колосків» засудила їх до різних термінів тюремного ув'язнення, каторги та поразки в правах – серед них не було жодного неукраїнця. До речі, цю вампірку опісля за здійснені «подвиги» було представлено до високої урядової нагороди.

Чи ж подібні факти не є свідченням того, що голодомор був одним із проявів геноциду української нації? Ті, хто це заперечує (а це доморошені комуністи та соціалісти, а також окремі колишні «кравчуківсько-кучмівські» урядовці в Україні, ненаціональні уряди Росії, деяких інших країн, зверхники ООН, які кровно зацікавлені, щоб приховати злочини, чинимі їхніми попередниками та натхненниками, є й самі закоренілими злочинцями.

Доказом спеціально спланованого геноциду є й інші факти, не всі з яких

відомі широкому загалу.

Факт другий. 2 листопада 1932 року, напередодні масового розгортання голоду, Рада Народних Комісарів передбачливо прийняла постанову “Про поліпшення матеріально-побутових умов керівних районних робітників”, з метою врятування від голодної смерті своїх вірних псів - комуністичну верхівку в районах і в областях, працівників репресивних органів тощо. В кожному райцентрі було організовано спеціальні склади – «Распреди», де працівникам райкому КПУ, райвиконкому, райвідділу НКВС, міліції, суду і прокуратури видавали посилені пайки. В одному лише Тиврівському районі таких нахлібників було 30 чоловік.

А взагалі про рівень постачання керівної верхівки свідчать такі дані: на місяць для керівного складу районів Вінницької області виділялося: борошна – 50,6 ц; круп різних – 49 ц; макаронів – 30,1 ц; олії – 9 ц; оселедців – 61 ц; цукру – 4,3 ц; сиру – 3,1 ц; кондвиробів – 43 ц; консервів – 4279 банок; цигарок – 454 000 шт.; мила господарського – 8558 шматків; мила туалетного – 4279 шматків.

Крім продуктів для індивідуального постачання, окремо виділялися харчові ресурси для громадського харчування керівного складу (для партактиву було влаштовано спеціальні закриті дармові їдальні). З цією метою на місяць витрачалося круп – 15 ц; м’яса – 24 ц; олії – 7,3 ц; цукру – 7,3 ц. Причому, продукти йшли високоякісні, калорійні, а цигарки навіть найвищої якості – по 3 крб. за коробку (ДАВО. – Ф.Р-2700. – Оп.1. – Спр. 32).

Факт третій. Готуючись до масової «викачки» хліба з селянських обійсть, московсько-більшовицька влада дала великим промисловим підприємства спеціальне завдання: для озброєння ударних бригад виготовити заводським способом спеціальні палиці-щупи з чашоподібними заглибинами в нижній частині (за кілька сантиметрів від кінця), що давало змогу виявляти заховане зерно в землі, під соломою, гноєм, купами хмизу, в стінах будинків, у стрісі тощо. Такі знаряддя в сільських кузнях виготовити аж ніяк не було змоги - свідчення ветеранів педагогічної праці В. Г. Загурського (1911 року народження) з с. Великої Бушинки Немирівського району, О. І. Короля (1909 року народження) із с. Дзвоники Тиврівського району та деяких інших старожилів.

Факт четвертий. Плануючи масове винищення українців голодом, влада зганяла тих, хто перед цим виїхав на заробітки в інші регіони Союзу, в місця їх попереднього проживання, де їх буде легше вигубити. Свідок цього, ветеран війни і педагогічної праці В. Я. Папенко з Тиврова згадував: «У 1932 році, бачачи, що насувається велике горе, мій батько з нами, малими, і матір’ю виїхав на Кавказ, в село Новоіванівку (колишня Кабардино-Балкарська АРСР). Працював батько на саманному заводі. І ось якось викликають його і всіх інших українців, які сюди перебрались, у сільську раду і наказують протягом 24 годин залишити Кавказ і виїхати на Україну, звідки приїхали... На запитання, чому, на яких підставах, людям пояснили, що це наказ Сталіна».

Це лише окремі факти. Я вже не кажу про численні постанови вищих партійних органів, що переслідували єдину мету – залишити українське селянство без продовольства, таким чином прирікши його на вірну смерть. Тут і заборона голодуючим виїжджати в пошуках хліба за межі республіки та й за межі населених пунктів, і вивезення з колгоспів фуражних та насінневих фондів, і непосильні

обкладення селян додатковими податками та натуральними поставками, і багато інших деспотичних заходів щодо селян.

Однією з білих плям в дослідженнях процесу народобивства в Україні досі залишаються Торгсіни, які були повністю окуповані чужинцями, що намагалися здерти з голодного селянина останню шкуру, обмінюючи за буханку черствого хліба або пару іржавих оселедців коштовну річ із золота чи срібла. Чомусь СБУ не ризикує відкрити для дослідників потаємних архівних схронів, де зберігаються відповідні документи, а самі дослідники просто не мають змоги добратися до організаторів того знущального пограбування селян.

В науково-дослідницьких колах чомусь утвердилася думка про три голодомори в Україні, організованих комуністичною владою. А я стверджую, що голодомор за роки комуністичного режиму ніколи не припинявся, він був безперервним, а в 1921-23, 1932-33 і 1946-47 роки, просто, були найбільші його сплески. Я сам виходець з села, моя мати, починаючи з дня організації колгоспу і до початку 80-х років працювала в колгоспі і, незважаючи на те, що день у день виконувала найважчі роботи, а деякий час працювала й ланковою, навіть в економічно стабільні роки більше 400 грамів на трудовдень не отримувала, а в перше повоєнне десятиріччя оплата жодного разу не перевищувала 100-150 грамів. І це лише за п'ять місяців року – решту днів колгоспники працювали безоплатно. Тож чи могла за отих, «зароблених» протягом року 18-30 кілограмів зерна мама прогодувати сім'ю? І це при знущальних податках, що накладала влада: по 25 карбованців з сотки (з 60 соток города – 1500 крб), тисячу літрів молока, 5-6 кілограмів вовни, 300 шт. яєць, 40 кг м'яса, свинячу шкуру, півтори тисячі карбованців позики. А грошей же в колгоспі не платили ані копійки. Тож доводилося весь річний заробіток реалізовувати на ринку, аби сплатити податки та натурпоставки. Сім'я ж постійно голодувала і мерзла без теплого одягу та взуття. І якщо в 1933 році від голоду померла моя сестричка, то після його «закінчення», в 1935 році, з цього світу внаслідок недоїдання пішли два моїх брати. І так було в переважній більшості сільських сімей, які жили впроголодь, страждали від виснаження та викликаних ним хвороб і передчасно розлучалися з життям. Недаремно 86-річна бабця Ганна з села Василівки Тиврівського району у відвертій розмові зі мною заявила, що за все своє життя тільки при румунах (село під час війни потрапило в зону румунської окупації) вдосталь наїлася хліба. Такі ж заяви я чув і від багатьох інших старожилів. Отже, зовнішній ворог був набагато милосерднішим і людянішим від внутрішнього, який послідовно виконував поставлене партією Маркса-Леніна-Сталіна сатанинське завдання: очистити землю України від титульної нації, основу якої складало селянство.

І як же після цього нам, українцям, винищуваним впродовж 74 років неукраїнською владою, сприймати слова народного депутата Олександра Фельдмана, який 7 грудня 2005 року, виступаючи на 7-у каналі Харківського телебачення, відверто і нахабно пообіцяв, що «...титульной нации в Украине не станет с 2006 года» і що «... после выборов 2006 года украинцы будут плясать вокруг евреев», про що спочатку повідомила газета «Нація і держава» в № 52 за 12 грудня-2 січня 2006 року, а потім і газета «За українську Україну»? Як цю погрозу, кинуту на рахунок нас, українців, сприйняв тодішній мер Харкова, також народний депутат

з неукраїнською душею Кушнар'єв і сьогоднішній мер-неукраїнець Добкін? Палко аплодували? А урядовці, депутати парламенту, нарешті Верховний Суд і Генеральна Прокуратура? Згідні? Підтримують? Чи і їх, неукраїнців, або в крайньому разі хохлуїв, притягують та чарують лаври колишніх організаторів масового народобивства і їх сучасних послідовників?

Ось які питання нам, дослідникам, треба активніше витягувати на поверхню і обнародувати в засобах масової інформації. Не чекаючи, поки про це подбає влада, яка в багатьох регіонах України є зовсім неукраїнською. І на підтвердження цього також маємо численні факти. У Вінниці на могилах жертв більшовизму (а їх тут, в центральному парку у 1938 році було закопано понад 12 тисяч), влада, очолювана мером, членом НСНУ В. Гройсманом, продовжує влаштувати всенародні гуляння та розваги. Коли місцеві патріоти вирішили встановити тут хреста, міська влада натравила на них співпрацівників СБУ та міліції. Президент та його Секретаріат, Уряд та Верховна Рада і Генпрокуратура на численні листи українських патріотів з цього приводу так і не дала жодної відповіді. В Одесі в 2007 році міські депутати на чолі з мером, членом НСНУ Е. Гурвіцом прийняли рішення про встановлення пам'ятника рабовласниці і душительці України Катерині другій, проти чого виступили з протестом українські козаки. Але влада натравила на них «беркутівців», які намагалися розігнати протестантів, заарештувала українського священика і зірвала три козацьких прапори. А між тим, очолює Українське козацтво не хто інший, як Гетьман, він же Президент України Віктор Ющенко, який і пальцем не поворухнув, аби встановити справедливість і закликати до порядку порушників Конституції України.

Звичайно, дуже похвально, що Президент України декларує добрі наміри щодо увічнення пам'яті жертв геноциду. Але, як кажуть, добрими намірами дорога в рай вимощена. Бо крім намірів треба ще й владу застосувати. До тих, хто продовжує вперто ігнорувати «цінні вказівки» вищої влади. З їхньої мовчазної згоди, а то й прямого покровительства, й досі в більшості міст і сіл України височать пам'ятники головному кату України, на честь нього та інших катів названі найкращі вулиці, так і не впорядковані братські могили, не встановлені пам'ятні знаки жертвам голодомору і політичних репресій. До цієї більшості належить і Вінниця та ряд районних центрів, таких як Козятин, Жмеринка, Бар, Тиврів, Літин, Немирів, Гайсин тощо. А втім, мені можуть заперечити: міліціонери з обласного управління таки зацікавилися пам'ятником жертвам голодомору, виготовленим талановитим скульптором Олексієм Альошкіним. Спорядили спеціальну машину, поїхали за півтори сотні кілометрів до художника в село Букатинку Чернівецького району, де він зараз мешкає, без його згоди, використавши своє службове становище, забрали скульптуру стражденної матері і встановили біля обласного музею «Природа Поділля» - в гущі халтурно склепаних місцевими зеками численних голих русалок та німф.

Приклад вищого керівництва заразливий. Заховали президентські Укази подалі від очей і районні та сільські керівники. Окремі з них, а це здебільшого комуністи та соціалісти, а нерідко й «несуни» та «бютівці», на прохання дати письмову довідку про те, скільки ж загинуло людей від голоду в їхньому населеному пункті, нахабно дають стандартно-байдужу письмову відповідь на кшталт такої:

«В нашому селі Красному загиблих від голоду в 1932-1933 роки не виявлено». (Тобто, навіщо, мовляв, впорядковувати «неіснуючі могили» чи ставити пам'ятні знаки «неіснуючим» жертвам?). І це в той час, як мені достеменно відомо, що в даному населеному пункті, де нині сільським головою комуніст, число жертв голодомору складає понад 400 чоловік. В селі Жахнівці, де також головує комуніст, число вбитих голодом лише серед дорослого населення, не враховуючи дітей, перевищило через 600. В Тиврові, де під час голодомору розперізувався голова сільради комуніст Шмуклер, поголовно вимерли цілі вулиці, які нині носять імена катів. Одна з них навіть названа на честь Шварцбаума (Свердлова), винахідника концтаборів, чи не перший з яких було апробовано в містечку в 1919 році, де замучено сотні українських патріотів з навколишніх сіл та містечок. І сьогоднішні спадкоємці ката, як пси, сказано кидаються на тих, хто хоче зняти пам'ятник дявольському ідолу в центрі містечка, перейменувати центральний майдан та центральну вулицю його імені.

А може я надто наївний, вимагаючи, щоб діти сатани стали праведниками і покалися?

В 2007-у трагічно-ювілейному році лише в трьох районах області із 26 існуючих встановили пам'ятники жертвам голодомору. І це при тому, що в області було закатовано голодом понад один мільйон чоловік. Усього в трьох! А ось жодного пам'ятника катам українського народу так і не зняли. А це означає тільки одне: зрада, запродаство. Доречно згадати слова Є. Свтушенка: «Иные и Сталина громко ругают с трибун, а сами втайне мечтают о времени старом»...

Мертва байдужість вже давно захлеснула наше далеко не українське місцеве керівництво. Знову візьму для прикладу Вінницю. Голова ОДА, член НСНУ О. Домбровський, тримаючись за престижну посаду, змушений начебто виконувати президентські Укази. Але виконання це чисто формальне. Смикають зверху за ниточки – реагуємо, заспокоюються нагорі, то й ми можемо бути спокійними. Чому б, наприклад, виконуючи чергову вказівку згори, один раз на рік з нагоди Дня пам'яті жертв голодомору не провести науково-практичну конференцію? Раз плюнути! Сіли на телефони клерки з Управління внутрішньої політики, повідомили дату і місце проведення керівникам вузів та окремим головам ОДА, і ось вже доктори наук доводять кандидатам наук, а ті, в свою чергу, докторам наук, про те, що в Україні був голод – «і ніяких гвоздей!» Переливають з вух у вуха, не чуючи одне одного. Як ото три дядьки на базарі – зійшлися і давай сперечатися: «А я кажу, що свиня з ратицями», «А я кажу інше – таки з ратицями свиня», «Та що ви обидва розумієте, я авторитетно стверджую, що свиня таки з ратицями». На ці шоу-заходи не завжди й запрошують нетитулованих дослідників. Беручи з наукових світил приклад, і в районах збирають на подібні конференції вчену братію з числа істориків-освітян, які також один одному доводять, що голодомор в Україні таки був. І це замість того, щоб подарувати свої знання студентській та шкільній молоді, яка б, як воду губка, увібрала б їх у себе і згодом використала в підвищенні власного світогляду та в спілкуванні з іншими.

Було б цінно, щоб ці розумні дослідження наукових авторитетів хоча б у письмовому вигляді було доведено до широкого загалу. Та де там. Матеріали обласних науково-практичних конференцій у мізерному обсязі видаються тільки

для внутрішнього користування самих же авторів, більше того, вони проходять скрупульозну цензуру, очевидно, місцевих можновладців від науки, так що багато виступаючих навіть з цінними дослідженнями в такі збірники, як правило, не потрапляють. Знаю це з власного досвіду – жодна з моїх доповідей (в тому числі й на Міжнародному семінарі з приводу політичних репресій), як провінційного нетитулованого дослідника, так і не знайшла прописки на сторінках такого збірника. А редактори обласних, міських і районних газет, як правило, підпорядковані держадміністраціям та радам, вважають такі заходи надто дріб'язковими, щоб відвести для їх висвітлення хоча б 30-40 рядків газетної площі. Не буду стверджувати, що отримують щодо цього конкретні вказівки від роботодавців, хоча все можливо, якщо врахувати, що голова обласної ради Г. Заболотний – запеклий соціаліст, як і багато владних керівників нижчого рангу.

І ще раз про пам'ять. Занедбані братські могили, в яких покояться сотні невинно убієних, заховані в густих заростях акації та кропиви на старих сільських цвинтарях, але сільські голови й слухати не хочуть про те, щоб ці зарості вирубати і могили впорядкувати. Через окремі зрівняні із землею могили місцевою, вже колишньою, владою, керованою шмуклерами та блейвісами, прокладено проїжджі дороги, але сучасна начебто «українська» влада не вважає за потрібне змінити рішення своїх попередників. В Україні і на місцях ще продовжують діяти сталінські закони, за якими над засудженими в тридцяті роки заможними селянами, які не змогли виконати «тверде завдання» по хлібозаготівлях і засуджені до тюрми та каторги, продовжують вважати потерпілими не за політичними мотивами, а за «економічні злочини», тож їм і не належить компенсації за конфісковане (розграбоване) владою майно. Влада вперто і тупо ігнорує вимоги українських патріотів про знесення символіки тоталітарного режиму, вона ігнорує мою вимогу, як українського громадянина, зняти з мого будинку табличку з іменем катів, підручні душогуби якого вбили мого тата, замучили на колгоспній каторзі мою маму і знищили голодом трьох їхніх дітей...

Гублюся в роздумах, як подібну позицію влади пояснити? Безтурботністю жирних котів, які купаються в сметані? Байдужістю до людського горя? Злочинним ігноруванням всенародної трагедії? Чи просто навмисним шкідництвом в усьому тому, що стосується відновлення нашої святої пам'яті, намаганням заховати її, при цьому роблячи добру міну при поганій грі? Ті, хто лежить в безіменних могилах, голосу на свій захист уже не подадуть. Треба подати його нам, живим, і не просто шляхом обнародування документальних даних та свідчень про страхітливе, нечуване в історії народовбивство, не просто називаючи імена вбивць та катів із комуно-саганинського племені, а судити їх всенародним судом, як і їхню народовбивчу ідеологію. Хай навіть і посмертно. Бо їх приклад живить наповнені отруйною кров'ю жили різних симоненків, морозів і вітренків та інших покручів з українськими прізвищами, але з ніцими чужинськими душами, які й далі прагнуть влаштувати свої шабаші в Україні.

Давно, ой, давно вже пора влаштувати для них Нюрнберг-2!